

re velamen, quod vobis abscondit Deum Majestatis, qualis est? Quam uriles vobis viderentur vita huius calamitatis, si eum adeo praecaram mercedem intueremini! Quanto per diligeretis pauperatum, quam tanto sequerentur opes; & passiones, quo tan voluppatibus; & humiliations, quanto dignitate exciperentur? Sed qnomodo nam fas mihi sit innocere, quæ animo concipere nefas est? Etenim, sanctus Augustinus ait, in unum colligite obiectum omnes creaturam rerum pulchritudines: haec nunquam Sancctorum felicitatem equabantur: nam si haec esset felicitas, nunquam illam animo vobis fingere possetis; fieri enim nullatenus potest, ut in cor hominis ascenda. Aliquot beatissimæ glorie radii refugen in Corpus Iesu Christi transfiguratum in Thabor; & ecce sanctus Petrus sui non compos, in extasi rapitur; latitudo magnitudo iudicium ejus perturbat, loquitur sine ordine, sine animadversione, nesciens quid sibi velit. Nesci-
bit quid dicere. *Abbas du Barry.*

Jesu Christi transfiguratus fuit dum preces effundenter. Quibus verbis utar; ut vobis ostendam eam lucem, qua circumfusus enituit Transfigurationis momento! Dux populi Dei, qui tamquam Organo ullus est Omnipotens, ut legem suam evulgaret; Sancte Prophetæ Elias aque commendabilis propter secretas Dei communicationes, ac propter eminentem potentiam sua partem, quam tibi elargitus es; sunt. Cui Apostoli, vos omnes qui testes fuistis glorie Salvatoris nostri, enarrate nobis, quid vidistis illa die lucis, atque splendoris! judicium ferre ex iis loquendationibus quibus vixit Ecclesia admirabile hoc prodigium oculis vestris exhibitura. Et respundet facies ejus sicut sed, vestimenta sanctum ejus facta sunt alba sunt nra. Nihil in natura est Sole nitidius; nihil ei, cuius albedo sit conferenda cum nive. Tamen mihi persuadeo has Scripturarum locutiones levissimum esse imaginem splendoris gloria illius, qua Dei Filius circum amictus apparuit. Quinam fuit auctor Apostolorum? Sanctus Petrus, quemadmodum testatur sanctus Marcus; nec siibet quid dicetur: *Factum est hic via Tabernacula, tibi unum, Moyse unus, & Eliam unus.* Quid dicitis Apostoli? vix momentum excellit, ex quo confessus es Iesum esse Christum Filium viventis Dei; modo Dominum a servis separasti; & modo omnes confundisti? Apostoli omnes, ex Matthæo, ceciderunt in faciem, & timore magno contrituri fuit. Quia simul portenta! Moydes de tumulo egreditus; Elias in istu oculi raptus in Montem; Calum aperitus; auditur vox nonitra terribilior. Terra, Calum, mortui, Prophetæ, Pater aeternus, omnia conspirant ad celebrandam gloriam illius, qui ha-
denus Magnitudinem suam tenebrotica sanctæ humanitatis fuz caligine celaverat. *Annis Evangelicus Lambus sono se-
cundo.*

Jacobum, & Joannem, eaque oriente viventem, hanc novi foderis arrham in Splendoribus Majestatis sua in Thabor, ut ad conspicuum gloriz, quam per datum spopon- derat sequentibus se, recentes conatus exercent ad canad- quirendam; superaret omnes obices, qui zelum eorum vel inuenirent, vel retardarent; letarunt etiam, si que ipsi ingruerent malum; quandoquidem in Calo reservabant illis merces magna nimis. Ita fecerunt tres illi dilecti, & fides- les foci laborum Iesu Christi. Joannes illum fecerunt eft in Calvarium, ut telkis esset, & audeo dicere, focus illius Sac- crificii: Jacobus primus fuit ex numero Apostolorum, qui propter illum mortem subiret: Petrus ut illum ueterur gladium strinxit, audacter occurrerat Romanis Imperatori- bus, & capite in terram verso cruci suffixus fuit, quia his- fui corporis innuere vellit, se animam suam efflare pro parente, Domingo quo fui, qui in Calo est, de quo ille cum gaudio videret in situ hoc inverso venientem ad se ejus pat- tientiam, arque constantiam. Hujusmodi fuerunt actiones, & generosa fummoribus illorum Virorum consilia. Rebus, quas viderant, admirabilibus animati, sibimet in persecu- tionibus, qua in eos excitabantur, reprezentabant glorio- fam Magistrum, Dominicum sui Transfigurationem: *Habenemus finiorum propheticum sermonem (2. Petri l. 18.) pro illo, qui factus fuit Patribus nostris, inquit hic Princeps Apostolo- rum, & hanc uenit andivimus de Cœlo allatum, cum effusione cum ipso in monte Sion.* *Ex Moralibus Sermibus Tomo secundo.*

Gloria, qua amictus fuit Salvator in Transfiguratione. Voluptu- ssa, ita affectus fuit sanctus Petrus, ut Apostolus id unum quæquiviter, quomodo cam sibi certi fuit volerat ylupsum, que fruaberat: *Bonum eis non est esse: Factum est hic via Ta-*

Judei jugiter exprobabant Iesum Christum, quod legem transformabant. Illum blasphemis petebant; afferebant ipsum tallo sibi vendicare qualitatem Filii Dei; dum ag ipsum nequam perire dicebant. Homo hic, dicebant iudei, non est Deus, quia sabbatum non obserbat: & alibi: lapidamus te non propter opera tua bona, sed propter blasphemias tuas; quia cum homo sis, facte te ipsum Deum. Salvator ostendere vult utramque criminationem hanc proficit ex Judorum inuidia: se ab utroque criminis causa effe, se legem non violare, neque sibi acceptam referre gloriam non sibi debitan, dicens se Patri suo aequalem. Hujus rei duos adfert tesser irreprehensibiles, ac judicis minimi suspectos. Cum Moyse legislator fuisset, Judei dicere non poterant Prophetam hanc voluisse testimonium perhibere illi, qui eius perfractor fuisset, & qui apertissimum fuisse inimicus mandatorum, que ipse Dei Nomine olim evulgarerat. Cum Elias semper ardenter prefatulisse zelum gloria, & cultus Dei, nequam imperii Salvatoris nostri parvulus, & his adfertur fuisse Deo, si Deo parente se profata voluntas, & sibi per maximum scilicet vindicare gloriam, cuius raga sole, nequam habet. Propheta, dum beracula. Poterit ne ille sati fui compos est, ut unicū superet in eternum ea frui beatitudinem, quam degetebat? Transfiguratio Societas Magistri adeo liberalis, ac magnifica, in splendoribus glorie suis, nihil illi, ut videtur, optandum relinquebat. Tamen sancti Lucas, & Matthaeus afferunt, sanctum Petrum ignorare quod dicebat: *Nesciens quis diceret; non enim sciebas quid diceret.* Ita illeceps erat obiecto, quo sensus illius prefruebatur, ut nihil sibi superesse credere optundam. Tamen illi erat adhuc in terra: & sancta Fili Dei humanitas sola omnem illius oblectationem constituebat; adhuc Calum illi expectandum erat: optanda, speranzaque illi erant deliciae ineffabiles, quas ipsius Divinitatis adipicere in beatam animam posset effundere: *Nesciens quis diceret.* Non equidem miror, Apostole, quod tibi stuporem incusat spectaculum, quod tuis oculis se subiicit; sed non cogitas hunc levem esse radium ejus spectaculi, quod tibi Dominus preparat in regno suo? In Calum tibi ferendis sunt oculi, & vota. Heu! Auditores, si umbra Paradisi in extatim rapere potest animas magnas, quid efficiat ea, quae nobis Paradisum pollicetur? Immarscibilis nubecularis, oves immenses, eternam volvantes, quas Pa-

Cur. J. C. transfigurare tu fuisti in Monte.

Iesus Christus in monte transfiguratus est, ut ostenderet Apostolis excellentiam gloriae, que illis erat promissa, & ut illos excitaret ad leges servandas spe hujus gloriae. Dei filius natus non erat sed ex deo factus, ut Iacobus dicit. *Prophetas etiam tanto vero magnificata sunt Prophetae, cum hominibus versaretur. Lambert in anno Evangelico anno 2.*

*prophetarum quae immixtae, etiam vobis, quae radibus complectitur, nos non movebunt? & semper in illis amitendi pericolo verisimilior? Conetur hodierna die nobis aliquam hujus Paradisi imaginem fingere, in quo Deus offendens est omnes thesauros suos, nobilis omnia bona sibi communicantes, ac nos sui ipsius possessores effecturus. Secundum Petrus, *la Pelle como secundo.**

Fatis vate nos eundem fructum percipere ex mynsterio hujus meditatione. Vult nobis adstruere blubilium conceptum gloriae hujus, que nobis preparata est; Vult etiam certa gloria hujus expectatione ad mandatorum ejus obseruantiam animari. Satis estimare vobis abo licet magna mercedem ad quam anhelare vobis licet. Ut nobis summi hujus boni magnitudinem exhibeam, fatis esse puto, si dixeris ea, quae hodierna die accidunt in Thabor, non aliud esse, quam figuram, vel umbram eterni boni, quod Beati possefuerint, ubi peregrinationis hujus tempus accesserit. In nobis est, si voluerimus, videre Jesum Christum in gloria; illam videre possumus, non quidem ut tres illi Discipuli in monte, sed modo longe augastiori videbimus illam pro Tribunalis sententia ad dexteram Patris. *Idem.*

Rationes, Erat quodammodo necesse, ut Dei Filius ita se se geregisse, ut se ret cum discipulis suis; nam quemadmodum illis promisit, ut se ferebat cogitationes, & consilia fluctuantia, quæ in

U P P L E M E N T U M

Ad Tractatum

DE RESURRECTIONE FILII DEI.

Princes Sacerdotum, & Pharisei obsignari voluerunt
Salvatoris sepulcrum, ibique Pilato contentiente ex-
cubias exerceri, ne illius Discipuli inde examine cor-
pus auferrent, & ipsum refuxisse evulgarent. Hac pra-
cautio non solum iniurias fuit, verum etiam plurimum con-

Prinicipes Sacerdotum, & Pharisæi obsignari voluerunt
Salvatoris sepulcrum, ibique Pilato contentiente ex-
cubias exerceri, ne illius Discipuli inde examine cor-
pus auferrent, & ipsum refurexisse evulgarent. Hac pra-
cautio non solum inutiles fuit, verum etiam plurimum con-
tulit ad Resurrectionis Veritatem confirmandam, simulque
ostendit magnitudinem potentie Filii Dei. Si homines
sunt crudelæ aque ac insipientes nequam egissent cum Pi-
lato, ut quam diligenterne sepulcrum illud custodirent,
dicere forsan potuisse, cum corpus non inventeretur amplius in tumulo, illud ablatum fuisset a Discipulis eius; quod a Veritate non abhorseret videri poterat, & nemo alienus
fides non habuisset. Sed cum omnia præcaverint, se-
pulcrum obfignauerint, milites ad excubandum adhibuerint,
qui credere potuissent, hos Discipulos, quos non latebant
suscepta consilia ad prohibendum, ne fanfaniūm pugnas ab
illis eriperetur, auctor fuisse hujusmodi faciens? qui etiam
in eam mentem, ac voluntate incidissent, quomodo id
exequi valuerint? Hoc omnibus cordas viris nunquam
in mentem ascenderit; & quidquid Iudei conati sunt, ut celarent
Iesu Christi resurrectionem, nihil profuit, nisi ut illam
efficerent celebriore: quippe verum erat, neque ambigui-
poterat Iesum Christum ex eo sepulcrum evanisse per nouum
vulgam potentiam, sed per verum miraculum, cuius nullam
partem homines sibi potenter vindicare. Itaque inferorum
diligentia in irruit cœsis; immo eam confirmarunt Veri-
tatem, quam studebant revertere, ac dicere pollutum, illos
fidi aditum omnem præclusum ad fidum; coloreisque alli-
endum calamiz, quam evulgare conati sunt, corruptis
argento custodibus, quibus persuaderant, ut in vulgo dis-
seminarent, Discipulos noctu impetu facto, & se dormen-
tibus, corpus abstulissent. Eius quomodo se prodiit iniqui-
tas, & in ipsoem cedit opprobrium. Ita eorumque prodit
perfidia in veritatis, & malitia artibus, quibus usi sunt, pro-
hibiti, ne ab aliis cognosceretur, secundum illa Prophete-
ria verba: *Mentita est Iniquitas tua;* (Psal. 26.) & saepe pec-
catores semetipos damnant ipsis artibus, quibus scelus suum
celare admittuntur. *Abbas Trappensis in Moralibus Animadver-*
sioniis in Evangelium Sancti Matthæi.

Sacerdos, & Phariſai, qui lebant Angelum de Calo
super ſepulcrum defendente, acq̄ amovit lapidem, quo
clauderet, & cuſotēs inde lethali terrore correptos fuſe-
rū; alteri ne, quam diuinā potentia hoc acceptum pote-
runt referre? Poterantē non videre, portentum illud opus
esse manu Dei? Quis non crederet potius illos hoc percul-
les miraculo, oculos aperulisse, & criminis suorum eḡe
penitentiam? & quin fatigatiles fallere, & argento corrum-
pere cogitare, ut dicere, ac tefarentur hujus hominis
Crucifixi diſcipulos adventas, cumque illos fommo capioſ
invenient, ſepulcrum aperulisse, & corpus abſtituisse? Inau-
ditum hoc factū, quod eorum caccitā finem erat allatu-
rum, tenebras auxi, & dubitandum non eſt, quoniam no-
vum hoc ſcelus, & nova calumnia pondas addecerit eorum
iniquitatib; & illos quam antea fecerit noceatores. Hic fe-
fectus est præoccupationis horum perfidiorum; improbitas
altas in cordibus eorum jecit radices, que non niſi cum il-
lis interribit, & inde nunquam emerget. Secundum hunc ani-
mi affectum, licet execrabiliter, plerique mortales vitam
inſtituit ſuum, imprefliones, quae ſemel imbibierunt, non
deleant, immo roborantur illis omnibus, que accident in
via; & quin imminuantur, efficiunt, ut injutus perseve-
ret in injutia ſua, avarus in effraſi opum adquirendarum
libidine, impudicus in impudicitia, infidelis in per-
fidia, ita ut videantur non poſe aqua bonique facere moni-
tum, amplecti conſilium, aures præberē rationi; que ocu-
los eorum aperiat, eoque de ipſorum eripiat caccitā.
dps.

J. C.
Ur cum Patribus loquar docentibus, quamvis Iesu Christus sit Deus simul, & homo, tamen Divinitatem suam, dum vivens, absorptam quodammodo fuisse in humiliacionibus humanitatis sit, e contra vero in Resurrectione ipsius, quamvis Deus simul & homo sit, humanitatem eius absorptam fuisse in gloria sua Divinitatis: Veritas Mortis eius ostendit illum hominem esse contra Marcionitas; & veritas Resurrectionis illum contra Judaeos probat esse Deum. Moritur: hoc hominis est: refurgit: hoc Dei est: non quidem in hoc sensu, quod qui mortuus est alius sit ab eo, per quem hic mortuus refurgit, quoniam eadem caro, que vita caret, est Deus ipse, qui refurgit: ita ut si cognoscitur status hominis in morte, cognoscatur quoque natura Dei in Resurrectione. Ex Moralibus Sermonibus, tam fundendo.

J. C. Qui vidisset Corpus Iesu Christi in sepulcro , tormento-

45

rum vi ab anima separatum, nonne credidist, carnem corpus in
hanc mortuam ejusdem conditionis esse, cuius cetera, & rea vita
nunquam futurum, ut revivisceret? Ita sane credebant Je-
sum Christum inimici, & hoc futurum sperabant: tamen si
caro illa caruit triduo vita naturali, quoniam realis fuit
anima, & corporis dissolutio, divina tamen persona, Ver-
bi nempe, nunquam ab illa recedit: Verbum, germen, &
principium vita. Verbum quod carnem hanc item anima
vit, cui hypothecate conjunctum erat, & quod effectus, ut

J.C. Refur-
satio non
fuit in re-
boravitis, sed
fpe quoque
infectio se-
vit at nos quo-
cque illi do-
refurgamus.

Ille resurrexit, & quod omnes erici, ut
reforesceret, ut loquuntur Propheta. *Ibidem.*

At Iesu Christi appareret in gloria sua die Resurre-
ctionis suz, & a nobis omnem recipere honorem, & om-
nen animi gratia tensum, quem expectabat, non fides tan-
tum, sed spes etiam nostra illi erat roboranda, inquit An-
gelicus. Oportebat, ut non solam nobis suam potentiam doc-
erenderet resurgentendo, sed nobis eterna relinquenter doc-
menta misericordia, & secunditatis suz nossem fecum re-
fuscitando. Verbo, oportebat, ut crederemus ipsius Deum
terram apud gradas, &c.

terea opus erat, nos credere, eamdem Divinitatem, cuius
firreuxerat, nos quoque suscitare: utque hanc in
nobis firmaret spem, quid egit? Ipse refurrexit; nec satis,
plurima etiam corpora refurrexerunt cum illo, & post Re-
surrectionem suam cum illo visa sunt, ad angustum glor-
iosum Triumphi ipsius. Quid egit? cum dixisset Sadduceis
negauisset Resurrectionem corporum mystica verba illa :
Nos et Deus mortuorum, sed vivorum; (Math. 22.) quibus
verbis probare voluit, sanctas Joannes Chrysostomus ait,
Mysterium, quod hodierna die celebramus. Ad hunc effe-
ctum descendit ad inferos, ac Lymbum, ubi Iusti legi
etiquae detinebantur; eduxit eos de subterraneo specu,
aque post se captivam duxit; captivitatem. Satis primum
hoc beneficium intelligitis? Cum Mortui venire minime pos-
seant ad Iesum Christum, haec est Ruperti Abbatis senten-
tia, Iesus Christus, qui illos de captivitate studebat edu-
cere, descendit ad illos, & ecce quam agendi rationem in-
gredi est. Cum mors non sit alius quam anima a corpo-
re separatio, voluit Iesus Christus, separationem hanc hoc
fieri pacto. Corpus suum in monumentum, & anima defi-
nit ad Lymbum; sed cum Resurrectio sit fit in itera-
tura diuarum harum partium coniunctione, quid accidit? Ver-
bum, quod nunquam recepsit vel ab anima, vel a corpore
Iesu Christi, utrumque iterum coniunctum; & quoniam cor-
porum resurrectio, non est nisi conseqüens resurrectionis
Iesu; illius nobis tradere voluit quadam monumenta,
volens, ut secum quimplura corpora resurgentur. *Multa cor-*
pora cum eo resurrexerint; (Math. 22.) ut jam in antecellum
institueret, hec, que Terullianus appellat, *Auspicia Resur-*
rectionis, quae expectamus. *Idem.*

In Jesu Christi Resurrectione tria animadverto, celerem I.C. Resur-

Illic exitum de sepulcro ; mortis spolia que ibi reliquit ;
et centemque vitam, quam duxit, ex qua inde egressus est ;
et ajo tribus potissimum in rebus illius nobis exemplo esse
debere in spirituali nostra resurrectione. Etenim cur Iesus
Christus tanta festinatione et tumultu eregitur ? Videlicet,
ut doccamus, nos quam primum ergo ad nos venientem
relio exemplum, et ut sit his
finalis resurrections
nolra
tribus.

accusare, nos quanum primum expedire nobis ipsos de-
bere ab his rebus omnibus, quibus in peccato detinuerim.
Quare postquam de sepulcro emerit non nisi ad breve ali-
ud momentum suis apparuit discipulis? Cur illis sui amo-
ris testatus magis iudicem tam caute cum illis se gerit? Ut
nigellamus Christianum iustificatum hominem esse profus-
mutatum, & quamvis adiucere in Mundo permanere teneat-
ur, ipsum tamen non esse amplius mancipium corruptio-
nis Mundi, non facere amplius neque amare terram, sed
nunc inquirere, & amare caelitatem. Tria praeclara praecepta
obis ex hoc Mysterio diffenda; eximite tres id est spiritua-
les resurrectiones nostras relatae ad corporalem Iesu Christi

Refurectionem. *Idem.*
Hea: Quid eset, si fallax metus, si humanae rationes
et quidam nexus, per quos Mundo, vestrifice cupiditatis
inharetur, prohiberent, ne de peccati sepulcro egredie-
minim, vel si per judicis perveritatem, & corruptionem
terris adhuc periculotiores, crederent, vos refutare so-

scimus auferre posse omnes peccatorum veltorum reliquias, audeo dicere; mortis vestre manus & ornamenta? quid eset, avare, si cum Iesu Christo, refuscitate posse utares, & adhuc servare, non equidem dico solum has species, fructum iniquitatum tuarum, sed hunc divitiarum nomen, & hanc erga pauperes duritiam? Si velles non solum in seniore faciendo perfilire, fed etiam adhuc fecere secretè cupiditatè tue, quo fit in causa, ut sepe olivereris, quid deberes proximo tuo? Quid eset, imbecille, si cum Iesu Christo resurgere velles, ac retinere nomi tue non dico solum Agar hanc cum illam filio, sed hac simillima hanc tot scandalorum causans cum filio, sed hac illam, hac ornamenti, has obscenas imagines? Si consideres adhuc eisdem favore necessitudines, iuritaciones, item intercessio spectaculis, societibus innocentis tue adeo pestis? Idem: *Sermone Morales.*

En, Fideles, quid Iesus Christus resurgens nos doceat ; Mutatio
idea, quam nobis fingere debemus hujus vite recentis ; Christiani,
qui vere rea- quam

Supplementum ad Mysteria

Supplementum
pis nitidus effetur. Operet, Sanctus Paulus ait, coruscans hoc induat imperceptum, & mortale hoc induat immortale. Cum autem mortale hoc induat immortalitatem, rur sit forma, qui scripti est. Absorta sibi mors in victoria; (1. ad Cor. x. 14) atque tunc licet nobis insultare mortis, eique cum deo eritis resurgentem dicere: Ubi est mors, vitoria tua; ubi est mors, beatitas tuae. Idem.

Plerique peccatores fallaces habent ideas conversionis, reditus ad Deum, & resurrectionis, sed omnium fallacissima, & periculosisima est confidere in momentaneis resurrectionibus, post quas fit quam primum fuisse redditus ad lethalem virum, quo nobis atulit mortem. Resurrexit vero supponit firmam voluntatem, sinceras promissiones, serios consensos. Dicis ne potest aliquis firmiter velle, cum vult ad

satus . Dicitur non potest aliquis habere venit , nisi etiam ad aliquot tantum horas , vel dies ? Dicitur non potest ille sincere promittere , qui nullam praefat idem ? Dicitur non potest conatus exercere , qui statim ac tentus est , cedit ? Verum est , quod Sanctus Augustinus ait , ut ad Deum eamus , & etiam perveniamus , fari est esse velle ; sed volendum est plena , atque integra voluntate , non autem dimiditata , que vult , & non vult ; qua secum luctatur pro variis motibus , quibus distractus est . Lambore in anno Euangelico Tm . 6.

**Pars a non-
bis habent.** Jesus Christus resurgens, Sanctus Athanasius inquit, ex ho-
minum vita iugem effecit festivitatem; nullus dolor, timor

in Re-
nullus requiem nostram debet perturbare: spes nostra nihil
salvatoris
habet, quod nunc, & incertum sit; quoniam Dominus no-
strus reviviscit, ne moriar amplius, nos non possumus am-
plius reviviscere, nisi in mortiam. gloriam Iesum Christum,
eumque est, ut cum fenerimus dolores, & ignomi-
nias mortis ipsius, sumus fatus gloria, & latrone trium-
phi ipsius, qui nos beatos facturus est. *Noli timere, terra
extuta, & levata.* (Ies. 2.) Mors vici est, Infernum adimit-
tit illustres captivos suos, terra ante resurrectionis genera-
lis tempus cogitare residere pluribus. Sanctis extuas corpora-
rum, ut vicitori ipsius pompa condorecent. Calum mit-
tit Angelos suos, qui fidelibus omnibus gloriam, triumpha-
leum nuntiant facilius omnibus Redemptoris iporum Re-
surrectioni. Apostoli exultant tenebris ignoranti, &
incredulitatis sua, ut fateantur, atque colant Salvatoris sui
divinitatem, quem hodie de morte ipsa videntem. Quapropter
hac nobis cum gaudio follementis est celebran-
da; quoniam Resurrexit Filii Dei fundamentum est fidei
nostra. & Religions. P. Colet in Alcestis Tom. 4. 1A

Angelorum. Salvator meritus est, & legitime adeptus gloriam suam.

Hoc nobis ostendit Angelus, cum tanta cura nobis invicem
Iesum Chilitum crucifixum fuisse, antequam illum refurrexisse
testetur: *Quoniam Iesum Nazarenum crucifixum.* Cur refre-
citat memoriam molestan oprobriorum, atque passionum il-
lius? Angelo non era, cum silentio, Salvatoris passionem in-
venire. Perficiens illius gloriam, quidam confunduntur. Ita

volveret. Passiones illius gloriam eundem contributae. Ita
decreverat Iesus Christus. Antequam gloria indueretur,
hanc sibi penit, atque laboribus volunt comparare. Senum
hunc explicat duobus discipulis, quibus in Emmaus profi-
ficentibus se adiuderat locum. Vix enim duo illi discipu-
li intelligenter poterant, quomodo ille, qui sperabat se re-
demptum esse Israe, voluerit crudeliter mortem subire. Du-
plex haec idea simul nequaque conciliari potest credebatur.
Redargute illos Dei Filius, eisque offendit, ipsos immerto
intelligere nolle Mysteria, quia Propheta nuntiaverant. Nonn-
bas operari pati Christum, & ita intrare in gloriam suam? (Luc.
24.26.) videlicet nomine passionum via erat via legitima ad
gloriam hanc promerendam: decūlisse ne, ut Christus in glo-
riam suam ingredereetur, antequam patiūtus fuisset. Gloria haec
omnem hanc lucem obtinuerit, si nullus itetibet penit, at-
que laboribus? Nihil melius Salvatoris mente mentitur explicat,

que laboris et evanescunt
quam verba Iipius; Operante patre Clericis, ecce patienti ne-
cessitas perspicue constituta: & ita iurare in gloriam suam;
hoc offendit Jesum Christum noluisse intrare in gloriam suam
nisi postquam per labores, & crucias illam fuisse prome-
titus. O quam legitime pars fuit hie Salvatoris nostri
gloria, quandoquidem nemo unquam plura, gravioraque
pralia sustinuit: Lampro in anno Evangelico Toma;

Ratione Del P. Iurij impulso
in legum et
statutorum
et consuetu-
tibus est
vulnus et
cicatrices fer-
vare.

Cur cogitatis post Resurrectionem suam Iesu Christum ac-
cedo adeo servare vulnus et cicatricem vulnerum tuorum? Re-
surexit gloriosus, opus consummatum est, haec calicem
amaritudinis ad extremas usque facies. Videturas cicatri-
ces, & vulnerum signa inventari debere in corpore, quod non
est amplius passionis obnoxium? Iesus Christus retinet vulnerum
tuorum cicatrices tamquam solidum argumentum,
quod nobis ostendit, quanti stererit illi tantum gloriae adqui-
situs. Vulnera illius nimis gloria fuentera, ita ut nolit sa-
cra eorum vestigia restituere. Adspectus beatorum vulnerum
eius pergit adhuc mulcere aternum Patrem; illa pro nobis
loquuntur, illa in memoriam ejus revocant fatigata illud fa-
ctum suum, cui salutem, & liberatem nostram debemus. Idem

Refusare
tia pro-
bae nos re-
fusare
tis fe-
re.

centum, cui laetum, & libertatem nostram debemus. Contendit Apostolus Salvatoris Refusationem ostendere non solum resurrectionem nostram possibilem esse, verum etiam probare nos re ipsa esse resurrectos. Attende quanto ferient doctrinam Sancti Pauli. Docet nos resurrectos; quia membra sumus Salvatoris. Quod accidit Capiti, membris etiam debet accidere. Caput resurxit, opus est, ut mem-

bra etiam resurgent: *Christus resurrexit a mortuis primi d^{omi}nii eius.* (2. ad Cor. 15.) Aliam rationem adferat Apostolus. Comparat primum hominem cum secundo. *Per hominem mors, per hominem resurrexit mōrōrum.* (vers. 10.) Aferit Apostolus, si p̄cūtātē primi hominis mortalitatem terribilitate, gratiam Adae Secundi majorem habere vim ad reparandā omnia mala, quæ peperit Primi patris nostri inobedientia. Addit Sanctus Paulus tantum hoc miraculum fieri debere cum ordine: *equum fuisse, ut Iesu Christi tamquam Caput, primis resurgeret, & mox surrectiōis illos, qui sunt filii.* Gratiā se non effundit nisi in viventia Salvatoris membra. Quamvis improbi resurgent, resurrectio eorum potius iugis est mors, quam resurrectio vera. *Lam
be in anno Euangelii tomo 2.*

Sequitur Apolonus. Irridet Deus id genus mortales, qui non attendentes, infirmatim lumen suorum credere nolunt, quod non intelligunt, & quod sensibus suis non percipiunt. Insipiens, ut quod seminas non vivificatis, nisi peius mortuatur: *(Ver. Par. 3.)* quasi diceres: quod vides quotidie, manifestum est argumentum illius veritatis, ut dea dubitas. Cum feris, ac essem in terram proiicias, tu ipse artifex es, & opifex refectionis. Quomodo ergo audeas in dubium revocare supremam Dei bonitatem, qui per ministerium tuum quotidianum operatur miracula? *Idem.*

Mox transire apostolus ad gloriosas qualitates, quas Iesus Christus communicatur ei corporis nostris, cum illa ex pulvere educet. *Seminatus in corruptione, surget in incorruptionem.* *Sepulturam in ignobilium, surget in gloria.* *Semanus in infirmitate, surget in ueritate.* *Seminatus contra animalia, surget corpus spirituale.* (Rom. 8, 22.) Quis creditisset qualitates adeo nobiles communicandas esse corpori, tot mysteriis obnoxio? Comparet corpus hoc, quo paruit corruptio, corpus, quod tenetur ab oculis nostris amore, & in sepulcro abscondere, cum corpore hoc gloriose, de quo loquitur Sanctus Paulus, cum hoc corpe pleno vi, in uirtute, cum corpe naturae spirituum conforte. Post hac evadet. Auditores, ne similes efficiamini illis, quos corripit Sanctus Paulus: ne velitis inanes prætexte difficultates de Resurrectione: trepidi adorare veritatem, quam non intelligitis; terror capi, attentissime considerare omnes Dei: beatitatem, & cum sancto Propheta exclamate: *Quam magnifica sunt opera tua Domine, nimis profunda facta sunt cogitationes meae super cogitationes hominum.* Lambericus anno Evangelico Tunc facundus. (Psal. 91, 5.)

Divine Iesu nobis coram solio tua gloria prostrerimus, Se
triumphi tui gloriose die adoramus; fatemur eo magis ad
nobis celebrandam esse victorianam tuam, quo maiorem inde ad
fructum percipimus. Virtus tua nos fortis efficit, & gloria re
tina tua nostram certam facit. Ducti bonitatibus tuis, & admini
strati potentiam tuam in uniceitate cordium nostrorum dici

uti potentiam tuam in incertate cordis conversione ostendit. **Quia** nos: **Nos** & similis mihi in **Dilectis Domini**, & non off secundum operis tua. Omnes genit. quascumque fecisti uniuersit. & abdicationem tuam de Dembie: & glorificationem nomen tuum: **Quoniam magnus es tu**, & faciens miraculas in te **Deus solus**. (**Psalm. 85. 10.**)
Summa exultans legitima: cum attentius cogitamus gloriam tuam: sed gaudium nostrum in mororem convertitur: cum oculis conjicimus in nosmet: nostrisque infidelitatis. Quis non moreretur: quis non conficeretur dolore: considerans extremam hanc negligiam: qua tibi famulatus es tu Deus gloria: & te derelinquimus: ut creata bona alesquam: nobis infinita promittis dona: & relinquimus te: ut iusti conatu absumamus vitam nostram in iis perquirendis bonis: quorum nihil cognoscimus. Tu nos evocas: urges: politi- ceras: ministras: nulla via est: quam intentatam relinquas ut non attrahas ad te. **Idem.**

Universa Iesu Christi Religio instituit fidei Dominicae
Resurrectionis; tota fundamentali huic iniiciatur veritati;
Si christus non resurrexit, Sanctus Paulus ait; inquit est tradicio-
nem nostram, insensum est fides vestra. Si Christus non resurrexit,
Patres inquieti, omnes promissiones sunt vacue, labi-
tui spe nostra, fides nostra occidit, & evanescit. Quia
Iesu Christi divinitas facta confitit se fui per opera sua.

pernaturalia, quia feci in mortalis fui vita itatio. Ave oracula Prophetarum, quia ad ungues respondent variis circumstantis Vita, Passionis, & Mortis eius; damnos egesti, caci curati, mortui quadrupani refusciuti, tot patrata miracula facis probabant qualitatem, quam ille fuit Filius Dei vendicatus. Tamen necesse erat, ut refugearet, ut tanti momenti veritatem hanc extra calamum jactum collocaret, & dicere possumus, revelationem divinam Iesu Christi Resurrectionis illius adnexam fuisse. Hoc per se etiam argumentio utebar. Plenum est Evangelium explicitis declarationibus, quibus frequenter discipulis suis significabat non solum fuz mortis opprobria, sed ea quae gloriova illam erant subsecutara, praedictum vero resurrectionem Corporis cui fuit tertio evenitum. Quia operata non occidit, & certe diei refugeare. (Luc. 9.) Ecce Croix in scisticis Temo 4.

Redemptionis tempus perfecte adimplebitur novissimi Iudicii die. Dies beatus, quo homines tandem videbunt se erutos de omni captivitatis hujus squalore per resurrectionem corporis,

erit abholer- agilis, gloriis, immortalis, impennisibilis iterum confociati
tum hominum cum anima beata, ut deinceps simil vivant vita Dei, pos-
sunt respon- dant veritatem ejus, flagrant illius caritate, substantia
re corpora re- in aternitate; bonus inestimabilis, quod illos consolatur in vi-
sunt exstremi- tate huic annunzii, quod illos cogit patientes sustinere perse-
judicii die. cutiones hominum, quod illos pacatos, & hilares efficit in
expectatione beatae immunitationis, que in ipsis facienda est
& quod efficit, ut praefentes calamitates contemnant, &
obliviscantur pietatis; similes bonis illis Israelitis, qui non
reminiscuntur malorum, que ab *Egyptiis* passi fuerant, nisi
ut fese alacrius excident ad acquisitionem telluris promissa,
vel nautis, qui procellis agitat, & furentis elementi incon-
stantia expositi, propitiom ventum depositunt, & dilectare
desiderio tenentur, ubi per otium gustatur sunt voluptem
videndi se ex erroribus, & impenditibus sibi periculis ere-
peos. Ex Sermonibus Moralibus Tom. I.

Jesu resur-
rexit, & nos
resuscita-
tus.
Si Iesus Christus resurrexit, nos quoque susciperemus; & si non susciperemus, bonis expectanda est extera felicitas. Hoc est Sancti Pauli argumentatio. Si moriuit non refurgimus, neque Christus resurrexit, quod se Christus non resurrexit . . . ergo & qui demissariuntur in Christo perirent. (1. Cor. 15.) Quia Iesus Christus secundum iudicium Apolloti verba est primus dormientium, eorum videlicet qui aliquando resurrecti sunt Sanctus Paulus (*ibidem*) nonnulla aduersitatem arguit ad hominum resurrectionem constituantam, supposita Salvatoris eorum Resurrectione: illud eligo, quod mihi gravius vobis est: hoc fortasse vobis admirationem inicit, sed finem etiam vos persuadet. Omnes refugemus, at: quia omnes morimur. Per hominem mors, & per hominem resurrectionem. (*ibidem*) Quomodo hoc potest intelligi? Homo effectus ut morem suum homo non resusciteretur debet. Hic autem est Iesus Christus homo hic de Celo dimisus non minorem habere debet virtutem, quam Adam homo ille et terra creatus. Primus homo omnino terrenus nos mortali saevitie vulnus: Secundus homo omnino celestis vulnus nostrum debet sanare, omnes moriuntur in Adam, omnes reviviscere debent in Iesu Christo. Quae dementia! Quae iniustitia est, Tertullianus ait, loquens de illis, qui negant mortuorum Resurrectionem! Fatentur damnonem mortem attulisse corpori & animae hominis; & negant Deum posse, & debere facere, ut utrumque refugiat? Major virtus damnoni tribuitur ad nocendum, quam Deo ad beneficiendum? Pater, quandoquidem venit Iesus Christus, quandoquidem resurrexit de damnone ipso triumphatus, & jure vistoris reparaturus mala, que damno intulit nobis. Nos quidem mori finem, quia divina iustitia morti damnati fuimus, sed suscipiatis nos, quia hac eadem iustitia damnonem hac pene damnavit, ut nos refugentes videret, ut illum imbecillitatis redargueremus; & eidem exprobritate imperium, quod Deus obtinet in ipsum, & in nos, sermo Parvus in Peccato. Toma 6.

Sancti Pauli argumentatio de Resurrectione Filii Dei duobus initiorum principiis, quorum alterum est hominis inferia quatenus peccatoris : alterum vero omnipotenti Iesu Christi quatenus Dei. Refurgemus, quia morimur, & quia Iesus Christus resurrexit. Potestne aliquis nostrum dubitare, utrum sit mortuities? Omnes, quotquot sumus, nonne morte circumspecti, ac penetrati sumus? Illa in nobis habitat, illa, ut ita loquar, nos ipsi sumus; licet sepe nobis tantum ostendat sub exitum vita nostra. Sed quod nos magis arcet a vita, infirmitas est nostra, nostra fragilitas, miseria nostra; que tamen sunt ex qua magis non nisi promittunt immortalitatem. Non est reverso finis nostri, Sapiens ait, quoniam conignata est, & nemo revertitur. Si semel de terra sumus egredi, non ultra cogitandum est de redditu in eamdem. Quomodo vero? Mors nostra certum est stipendum, semel tantam moriemur. Hoc, auditores verum est; sed simul resurrectione nostra qua finis est, quo per mortem tendimus, est quodammodo concordita morti nostra, & dicere possumus: Reverso finis nostri conignata est. Resurrectione nostra tamquam in deposito collata est; sed apud quem? vel in cuius manu? In manu mortis. Semen quod cadit in terram, non cadit, nisi ut refugiat; thesaurus hic, qui in eius finu occultatur, integer egreditur: moriemur, contumeliamur, & terra accurritissimum reddet rationem corporis nostri, ita ut ne unus quidem capit is nostris capillis excidat. Reverso finis nostri conignata est. Quid putatis factam sūisse nobis mortem, Sanctus Augustinus dicebat? Mortis efficiuntria aeterna secura felicitas. Hac resurrectione, hac felicitate, que sequi debet resurrectionem piorum, alitur, ubi ita dicamus, in finu mortis. Nos evadimus cinis, & pulvis; sed hic cinis, & pulvis semina sunt aeternitatis, Sanctus Ambrosius ait. Ecce quod nobis pollicentur hi dolores, hec symptoma, hic pallor, omnes hę morientis hominis infirmitates. Per hominem mortem, per hominem resurrectionem. Sermo Pa-
tris la Pace Toma 6

Vita Iesu Christi resurgentis est vita nova, non solum quod iterum vivit postquam vivere desit, sed multo magis quod vita eius post resurrectionem prouersus alia est ab ea, quam duebat ante mortem. Hec non est amplius vita laboriosa, paibilis, & mortal is, sed gloriosa, tranquilla, impennisibilis, & immortalis. Cum igitur nos confundit:

mus cum illo per Baptismum , ut in morte nostra sicut ille moreremus , hoc proculdubio fuit , ut viventes inde egredemur , & duceremus vitam pro�is opifitum illi , que nobis mortem infixerat . Vitebamus in peccato & secundum inordinata vite nostra desideria ; post Baptismum vivere debeimus in justitia , & secundum Dei voluntatem . Si enim non hoc pacto vivemus , quomodocam mortui esse missus peccato ? quomodo operibus ejus nuntium missemus , quomodo de illius tyrannide nosmet in libertatem vindicemus ? Apolostolus uitior similitudine ducta ab agrorum cultura : inferior arboris furcula in arbore alterius stipiti , & quod inferior ita cum stipite coharet , ut vitam , & alimoniam inde trahat , & cum illo aut moriatur , aut vivot . Per Baptismum Iesu Christo incorporamus , & in eodem inferniuta , ut si cum illo moriatur , oporteat , ut sicut ille resurgamus , ideoque vitam vita illius conformem ducamus , ut totum representemus Iesum Christum representantes mortem illius , sepulturam , & resurrectionem . *Le Tournoux in Anno Christiano Tom. 8.*

expire nefos eo momento, quod prælixerat, ipsumque non minus potenter fore, ut semet, quam ut alios resulciet. Hoc adimpletum fuit die tertia post eis passionem. Sine alia ope, quam divina hac, & profus admirabilis virtute, quam in tot subiecta exercuerat, atque tot in occasionibus ostenderat, ubi venit hora, manefummo sepulcrum aperit, ubi corpus suum includimus erat; iterum animat illud, & de finu telluris educit. Apparet inter milites, qui erant in excubis, cosque tanto terrore percillit, ut nemo eorum audeat minimum quidquam resistere, & repugnare. O mors, ubi es? victoria tua? O mors, ubi simulus tuus? O mors et omnes tuas? (2. Cor. 1.15.) & postquam extenderis ditionem tuam, telumque in me etiam contorseris, quod tibi permisi, modo opus est, ut invita cedas mea supremæ potestati. Verba Oœ Prophetæ, & Sancti Pauli Apostoli, que applicat Ecclesia huic Deo victori mortis, quæ nobis ostendunt quam virtute operata est magnum hoc propria Resurrectionis miraculum. Pater Bourdaisius in receiptibus Spiritualibus.

et curiositate videntur. Ex me queritis, auctori ille, quae
nam auctoritate flagellis ejicio illos, qui indignissimis na-
dinis polluant Templum: *Solvite templum hoc, et in tribus*
diebus excita illud. Templum vero, de quo loquebatur,
proprium eius Corpus fuisse testator Sanctus Joannes. Post
quam crudeli, & contumeliosa morte solveritis hoc visibili
templum, quod est Corpus meum; illud ego ipse tertia
die restituam in statu eundem, immo & perfectiorem.
Queritis a me, dicebat ille, miraculum novum, ut vestram
evincam incredulitatem? illa, quae operatus sum, & quorum
plerique testes fuitis vobis sufficere posent: unum addam,
quod cetera obignabit, & quod nullus homo facere potest,
nisi sim filius Deus. Hoc autem miraculum illud erit, cu-
sis figura fuit Jonas Propheta. Videlicet portuquam tribus
diebus in terra finu, hoc est in sepulcro delitiero, inde
egrediar, quemadmodum Jonas vivus egrefuis et de ventre
ceti. *Pater Craelius in Astarte son.*

Fatetur equidem, Auditores, Refurrectionem filii Dei, factum esse connotatum, tot circumstantiis convestitum, tot testibus comprobatum, ut credere nequeat Iesu Christi discipulos decisus potuisse. Hoc fatis est, ex quo facti huius veritas cognoscitur, omnia probata sunt. Nihil amplius dubium est in Historia Iesu Christi. Hoc in argumento, qui cuto unicum tenet factum, tenet omnia. Ita conjuncta, & aliis alia connexa sunt, ut unius veritas necessario ceterorum inferat veritatem. Si Iesu Christus misit Spiritum sanctum suum ad discipulos, ejus in Calum Ascensione vera est: quoniam promiserat te tuum misitum esse illum, cum iam ascenderet in Calum. Si certa ejus Ascensione, tamen Resurrectionem quoque esse oportet, quoniam mors ejus in Cruce neminem latet. Si confitas est Resurrectione Iesu Christi, quidquid ille docuit, tota illius doctrina indubitatebus est. Cum enim Resurrectione opus esset nequeat nisi Divinitatis, Iesu Christi doctrina certiori probatione non poterat confirmari. Ex libro enim *rituum*: *Intradulus ad nullius* *ritus* *missus* *est* *ad* *missam* *missus* *est* *ad* *missam*.

Religionem addidimus. Opus Patrie Lamy.

reverendum. Nihilam hoc, licet horridam sit, minorem illum horrem ceter, quam cogitatio resurrectio, & immortalitas, que non suppliciorum illi videtur ateritas. Pulvis noxius, caro criminibus coquinata velles tunc aures claudere voci Dei, qui te revocabit in vitam supplicium tuum perennaturam. Bonum hujus tubz, qui in quaerunt fugam arriperunt, & ipse quoque quinque una die aperte discipulis suis. Quorum illud? ut dicereamus, Patres inquit, illum vere de morte ad vitam migrasse; & hujusmodi in dictis alligatae veritatem nostra resurrectio, & felicitas transiit. *Abbas da Jarry in Sermones Paschalis.*

Tunc mare restitutus mortuos fuis; infernum evocet illos & fin suu, sepulcrum aperientur ad illos reiciendos, & universa terra communis humana mater reparans vim securitatis fuz ad vocem illius, qui de linea primam compedit hominem, emitet de finit suo omnes Acti filios, quorum primum estit germen. Deus, inquit, apostoli vocis eis, qui non sunt: *Ianquam ea, que sunt;* quia omnipotens vox illius animat id quod vocat, & immensus spiritus eius quicunque efficiat, ter cum sonitu divinae vocis vix audiret, per quod est, ut ubique mortis exauditor imperium. *Ibidem.*

Hodierna die celebramus festivitatem tunc Resurrectionis, & Paschatus in una tantum: videlicet Iesu Christi, qui victor egressus est de sepulcro suo per ineffabilem lucem omnipotentiam:

peccatorum, qui exierunt de sepulcro criminibus suorum per emanationem gratiae ipsius: & corporum praedestinato, qui per gloriam ipsius communionem emergent aliquando ex tumulis suis. Hac igitur festivitas est Pascha, & transitus Iesu Christi: & transit enim de morte ad vitam. *Hec igitur festivitas est Pascha, & transitus peccatorum, qui de peccato transeunt ad gloriam.*

Hec igitur festivitas est Pascha, & transitus Peccatorum, qui de tumulo transibunt ad gloriam. Quod vero mirum est, tres haec resurrectiones, & Paschata semet sequuntur; sibiique succedunt. Novissima

est nisi meritis alios, altera vero consequtus est prioris, qui effundit gratiam sanctitatis, & iustificationis in secundum, & gratiam immortalitatis, & incorruptionis in tertium. *Morales Sermones Tom. 6. part. 1.*

Festivitas est lapidem Sepulcri Iesu Christi obligans, & pertinet milites a Pisato, ut vias ad illud communiant, ne quis ingrediatur, & hoc pacto habeatur pro pseudopropheta, pro lycophanta, qui vitam non habet, eamque per se reparare non potest.

Exercitabili politica confundens, ac tua te pedes fallax prudentia. Non aliud contra te vole testimonium, nisi te, nec illa arguta gloriae Dei mei, nisi eorum, scilicet, quos subornas, testificacionem. Frustra inquires, Iesu Nazareni, discipulos noctu venisse ad signa infringenda, & Magistrum sui corpus auferendum. His bonis sensibus repugnat, & illis ipsi, qui maxime adveniuntur veritati hujus Mysterii, persuadent, nullam veritatis adepte speciem, homines sine libidio, sine luto, sine vita, ac ferme sine fine, homines, quos nuntiavit mortis Magistrus disipavaserat, & quos simplex ancilla perterrefecit, homines quibus omnia erant terminata, nihilque sperandum, nisi Iesus Christus vere resurrectus, in hac mente contentus potuisse, ut excubis vix inferrent, eumque eriperent de lapide.

Judicis contendant lapidem Sepulcri Iesu Christi obligans, & pertinet milites a Pisato, ut vias ad illud communiant, ne quis ingrediatur, & hoc pacto habeatur pro pseudopropheta, pro lycophanta, qui vitam non habet, eamque per se reparare non potest.

Exercitabili politica confundens, ac tua te pedes fallax prudentia. Non aliud contra te vole testimonium, nisi te, nec illa arguta gloriae Dei mei, nisi eorum, scilicet, quos subornas, testificacionem. Frustra inquires, Iesu Nazareni, discipulos noctu venisse ad signa infringenda, & Magistrum sui corpus auferendum. His bonis sensibus repugnat, & illis ipsi, qui maxime adveniuntur veritati hujus Mysterii, persuadent, nullam veritatis adepte speciem, homines sine libidio, sine luto, sine vita, ac ferme sine fine, homines, quos nuntiavit mortis Magistrus disipavaserat, & quos simplex ancilla perterrefecit, homines quibus omnia erant terminata, nihilque sperandum, nisi Iesus Christus vere resurrectus, in hac mente contentus potuisse, ut excubis vix inferrent, eumque eriperent de lapide.

Pascha transitus, non redditus est, Sanctus Bernardus ait, & illud celebrare, et ita traire, ut nunquam relata feme, repetatur via. Ita Iesu Christus de sepulcro egressus nonquam illuc redit; eumque transferit a vita mortalitatem mortalem, nunquam vite prioris infirmitates recepit. Christus non redit, sed transire, non remansit, sed transmigravit.

*Ea ducem, quem sequi debet, & exemplum, quod voluntate proponatis oportet. *Ibidem.**

*Iesus Christus neque iniuli labore mortuus est, neque fructu mortis eius essentialiter differat ab eo hominum ceterorum, qui non moriuntur, neque fructu mortis eius fibimur; opus est, ut hec Mystera duo sua peculiares habent effectus: ideoque quenadmodum mortuus est, ut morte sua mortem nostram deleret, dicendum est resurrectio, ut nos suscitaret ad gloriam: *hac prima ratio est Sancti Anselmi.* Jesus Christus est Caput nostrum, & nos membra illius; hac imperfecta effigie resurrectio, si Catus hoc gloriosum velinqutur in tenebris, ac sepulcri putredine membris sua; opus est igitur, aliquando illa resumere, & postquam animabus eorum gratia vita promerita est, eorum corporibus gloriolas tribuat qualitates, quae illis conveniant.* *Morales Sermones Tom. 6. part. 1.*

Vos autem anima iusta, quae Iesu Christi resurrectionem tamquam prototypum vestra vobismet proponitis, refugegetis, & refugescebus immutabimini. Corporis, quod neglexeritis, humiliaveritis, contempteritis, subjeceritis legibus spiritus, severisque placitis Evangelii, migrabit de tumulo ad gloriam, atque illi jungemini simul pefructura adspectu Iesu Christi glorioli, & immortalis, postquam simul laboraveritis, vobis conformata statui Dei exanimati, & patiens. Non austriter, atque vigilare, quae corporis hujus vires exhausterint; non misteria, & jejunia, quae speciem illius deformaverint, neque humiliantia, & molesta Christiana Religionis exercitia, quae illius temperamentum corrumptint, non vermes, qui illud in sepulcro depatiuerint, non ignis vel illius casus, qui illud in cinere fedegerint resisterint potenter Dei, ac vivis in flaxibus gloriz ipsius, qui illud iterum animaturus est, & toto Calo syderibus

*Præbere de-
bet resurre-
ctionis te-
stimoniū.*

*Signa ex-
terna danda
quibus in-
tellegatur
non esse
amplius
quis in via
peccati.*

*Pascha
Christianis
est transi-
tus, non
reditus.*

*J. C. non
fructu mortis
eius essentialiter
differat ab
eo hominum
ceterorum, qui
non moriuntur,
neque fructu
mortis eius
fibimur; opus
est, ut hec
Mystera duo
sua peculiari
es habent
effectus: id
eoque quenadmodum
mortuus est, ut
morte sua
mortem nostram
deleret, dicendum
est resurrectio,
ut nos susci-
taret ad
gloriam: *hac
prima ratio
est Sancti
Anselmi.* Iesu
Christus est Caput
nostrum, & nos
membra illius;
hac imperfecta
effigie resur-
factio, si Catus
hoc gloriosum
velinqutur
in tenebris, ac
sepulcri
putredine
membris sua;
opus est igitur,
aliquando illa
resumere, &
postquam
animabus
eorum gratia
vita promer-
ita est, eorum
corporibus
gloriolas
tribuat
qualitates,
quae illis
conveniant.* *Morales Sermones Tom. 6. part. 1.*

Vos autem anima iusta, quae Iesu Christi resurrectionem tamquam prototypum vestra vobismet proponitis, refugegetis, & refugescebus immutabimini. Corporis, quod neglexeritis, humiliaveritis, contempteritis, subjeceritis legibus spiritus, severisque placitis Evangelii, migrabit de tumulo ad gloriam, atque illi jungemini simul pefructura adspectu Iesu Christi glorioli, & immortalis, postquam simul laboraveritis, vobis conformata statui Dei exanimati, & patiens. Non austriter, atque vigilare, quae corporis hujus vires exhausterint; non misteria, & jejunia, quae speciem illius deformaverint, neque humiliantia, & molesta Christiana Religionis exercitia, quae illius temperamentum corrumptint, non vermes, qui illud in cinere fedegerint resisterint potenter Dei, ac vivis in flaxibus gloriz ipsius, qui illud iterum animaturus est, & toto Calo syderibus

*Ejusdem
genui.*

Supplementum ad Mysteria

non amplius vivendum est nisi Deo, & in gratia, atque amicitia Dei. *Pater Croiset in Aesculpius Tom. 4.*

*Filio Dei debemus corporum nostrorum resurrectioem, ut testatur Apostolus. Filius qui Caput est, resurrexit prior; & post illum resurgent, qui sunt illius. Mors non amisit jus, quod habebat in hominibus, nisi quia aucta est lacefera Unigenitus Dei, ipsam innocentiam, & eum, qui illi subditus non erat. Mors erit novissimus hostis, quem Dei Filius debilit. Sed quoniam terram hunc hostem delectat? Cum in postremo adveni omas homines de fini mortis aevet. Hinc videamus videmus Iesum Christum fore principium resurrectiois nostrorum. *Lambert in anno Evangelio, Tom. 5.**

De admirabilis plenaria corporeo Christi in Resurrectione, quod in auctoritate Scripturae, & in R. J. C. de Resurrectione.

*Permitit Deus, ut Evangelista referent omnes circumstantias, que ad Sancti Thomi Apostoli incredulitatem, & conversionem pertinent ad statuendam validitatem fidei. *Mysteriorum Resurrectionis,* in qua tota veritas Christiana Religio: si enim J. C. non resurrexit, inquit Apostolus, inanis est fides nostra; verum si resurrexit, fides solidata est, & inconclusa. *Hinc Mundi Salvator non nisi post Resurrectionem suam definit missione Apostolis suis, scilicet, licet repugnaret natura, non ager tamen easciatos, ut cognoscatur homo Dei.**

*Admirabilis Resurrectio eodem fere in anima producit effectus, quos resurrectio corporalis in corpore. *Vitam nouam, hominem novum, nullam veteris imperfectionem resumentem. Quis luminis nitor in mente? Quis vitam nostram conformitas in vita! Non nisi ex corrupto solo terrena orientur desideria. Cor affectibus agitatum partis dentis nebulae, quae menti caliginem offendunt. In homine parum Christiano omnia sunt terrena. Cupido intermixtus, vel faltem mortuatae in homine interiori rebelliones excitare non possunt. Cor per gratiam emundatum, non est ultra ager malignis exhalationibus uber. Aer purus est, neque ibi coalefcere possunt nubes; fides viva nullis quantitatibus tempestibus; Calum sub quo tunc vivitur nimis serenam est, & mara que navigatur nimis tranquillum, animaque omnem permitit libertatem cogitandi, & agendi co modo, quo decet Fidelem. Tunc aperit illa vacuum, & inane bonorum creatorum, factum, mendacemque mundanorum honorum nitor, vitis voluntatis, que fascinat. Gives caelitis Patrie terram recipere non possumus nisi tamquam locum exilii; Caelitia tantum appetimus; Caelitia tantum sapimus; alius quilibet gustus alienus est, ac depravatus, quod semper utilissimum est anima exortantis indicium. Spiritus, & placa Mundus hujus misericordiam mouet illis, qui vere resurrexerunt. Hec diem manus, in qua sita est vita nostra diuturnitas, nullas habet illecebras, ubi cum aeternitate comparetur. Omnia præfigunt, fulgent munera, immensus thesauri, omnia perfringunt, omnia fascinant cor mortuum, ac spiritum terrestrem. Per spiritum resurrectioem præfigunt, cœstil illecebras, & phantasma dempta persona non aliud est, quam phantasma, ac tale videtur. Quae calamitas illis, qui non experientur salutares effectus Resurrectiois? Vix illis, qui in tenebris suis perseverant. Deus miracula sua operatus est in eorum rannuminatione gratiam, qui a Egypto egressi sunt. Manna pro illis tantum est, qui traduxerunt mare rubrum, & Agni Sanguine emundant fuerunt. *Pater Croiset in Aesculpius Tom. 3.***

Resurrectio Fili Dei era Salvatoris resurgere, ut fidem in animabus nostris inconclusum argumentum firmaret. Nativitas, vita, actiones, verba, & mors Melius sunt Testamentum, quod auctoribus reliquit; sed Resurrectio est veluti signum hoc Testamentum confirmans, & quod genere indelebiles Divinitatis characteres, non finit nos, ne momento quidem de oraculorum ipsis Veritatem dubitare. Non fatis erat in actionibus Salvatoris inter Iudeos conversantis apparuisse mixtum quandam perfectionum divinarum, & humanarum firmatum, ut liquet illum Deum simul, & hominem effe. Opus erat ut utique haec fundamentalis veritas Religionis separatum haberet telismosum, unicuique proprium. Iesus Christus ut alteram confirmaret, mortuus est, & hodie resurgit, alteram confirmatrices esse, solitum quidem iustis adfert, impio terrorre; etenim tantum abefit, ut speret, corpus suum particeps futurum immortalitatis anime fuerit potius sibi pro virili parte persuadat animam suam una cum corpore interitterit, & utrumque in nihil suum rever-

*Contra
resurrec-
tio-
nem
Iudei
solit
ad-
impis
terem.*

Hendry Bibl. Catech. Thiol. de Myster. Tom. IV.

quam nobis aperit in hoc Mysterio. Vivamus quidem cum suis, qui nobis sunt similes, epulenter cum fratribus, omnia societatis iura seruimus, eundem simul panem partiamur, quod pacis symbolum est, hec facientes id faciemus, quod fecit Iesus Christus suscitatus a mortuis; verum si fratres nostri non esse putant homines seculi, eisque inherentes placitis, ut ipsi, offendamus illis eos falli: si vivimus, Deum vivere in nobis, non autem veterem Adam, & nos, ex quo resurrexiimus, non nisi cœlestia cogitare, & sapere. Si creature, que olim nos pertraxerunt in vivendi licentiam, iterum illuc velint pertrahere; si propter criminosum oculorum nostrarum intuitus, quos olim in illas conceperim, prima haec facilitate abutuntur, & nos in voluptates illiciant, efficiantque christiani mortificationis inimicos; increpemus eas, eisque dicamus: o insipientes, quare cor adeo grave est; qui in nesciis Christianum pati debere ad Exemplum Iesu Christi, qui per passionem in gloriam suam est ingressus? Explicit illius Scripturas, & doceamus quidquid illis sciendum, atque faciendum est. Fortale per Domini Misericordiam ex nostris monitis, restisque exemplis proficiunt; aliquo ex oculis earum evanescere studeamus; quia si . . . per carnis nostra pallium ad se trahant, ut S. Augustinus ait, nobiscum in auriculam infusurient; cur nos deferis? nobiscum mane: Dicamus illis; nolite me tangere, neque enim adhuc ascendi ad Deum, qui est Pater meus. Inquit. *Eccl. 13. 1.*

Piscatores duodecim universo Mundo perudiadere potuisse, Iesum in Nazareth resurrexisse, prodigium est, quod te adhuc integrum aque mirum videatur ac illud Resurrectionis. Sed ubi animadvertisimus, homines, quorum nihil intererat similares, velle non potuisse nos certos cum vita sua periculo fallere; homines adeo parum credulos, dum eorum vivet. Magister, post hujus Mortem fieri nequivisse, cumque a mortuis redivivum crederet, quin apertissima illis documenta suppperent; denique, homines, qui maxima operabantur miracula ad Resurrectionis fidem probantam, re ipsa fallere nos non potuisse; mirum est, incredulos non defuisse qui eorum testimonio restiterint. Ex Moralibus An-
nadescoenianis in Acta Apostolorum.

*In eis, qui
non credunt
persecuto-
res inimici
mortuorum.*

Mortales superbi, qui Mortuorum resurrectionem crede-
re detestatis, quia non intelligit quo pacto pulvis ite-
sum animali poterit; intelligitis ne, quamquam abjectissi-
mis infectis motum tribuat? quavis in uberrimam messem
immutare semina in fina terra pertinet? quia si audetis
astere mirabilia hac opera calvi accepta, esse referenda,
nonne hoc longe difficilis est intellegere? Misi quidem Do-
mine aquae perfusum est & de infinita magnitudine tua, et
de me nihil; tempore inventiam in omnipotenciam tua, mea-
que imbecillitate rationes credendi effectus, quos non po-
tero intelligere. Ex istis animalibus venient.

Quamvis Salvatoris vita super terram sit uniformis , & omnes circumstantia componentes illam , aequo miraculo & fama confituant; in illa tamen tanta mutatio videtur , ex quo resurrexit , ut non amplius idem sepulcro egressus , qui ille ilium fuisse , esse videatur. Ille , qui vilas fuerat tantum cum familiaritate cum hominibus convervari , occurrere peccatoribus , se sed indiscretim famam cum Publicanis commisceret ; non sustinet amplius ad se quempiam accedere ; repellit Mariam Magdalenum etiam si a se sanctificatum ; non nisi per leves apparitiones , ac ut plurimum sub mutuata forma ostendit Ie Apóstolis , & amicissimus suis . Illos alloquitur quasi absens , & remotus : *Cum aduc effem zobiensem . (Luc. 4,4)* Illum vident , cum eo loquuntur , & nihilominus ne non esse amplius cum ilitis sit . Quid hi recentes loquendi modi significant ? Hæc quidem incomprehensibilis fuit Judas carnalibus Mysteria , Christianis vero Spiritibus maximi momenti documenta . *Sermo fecundus Ad-*

Rationes
proper-
tas necesse
fuit J. Cro-
fugere.
cadernus anni 1677.
Qui Iesu Christi Resurrectionem meditari voluerit secun-
dum totam ipsius extensionem, substantiam, & consequen-
tiam, ibi veritates, remedia, & figuris inventet. Etenim cur
resurrexit Iesus Christus nisi ob particularem gloriam suam?
Hac prima ratio est; ob nostram justificationem haec altera;
ad exemplum nostrum hæc teritia. Opus erat ut Iesus
Christus ad nihilum redigeret omnia vitæ sua mortalis op-
probria, & probaret Divinitatem suam testimoniō, quod
omni exceptione careret; quod utrumque melius facere non
poterat, nisi refurgens, & mortem propria virtute debel-
lans. Opus erat, ut nos de servitio demonis eriperet, ut
nos de peccati cataclysmo erueret, nobisque ad æternam
vitam iura conferret, quod melius præstare non poterat,
quam factus per resurrectiōnē suam nostrā justificationis
principium quemadmodum per mortem factus fuerat viči-
ma pro peccatis nostris. Opus erat, ut ipsi quoque ex no-
bis per bonæ conscientiæ testimoniū præberemus nostrā ju-
stificationis indicia, & in via nova ambularemus, que om-
nia facturi indigebamus exemplo ita perfecto, ac ducen-
to, qualem est Iesus Christus ab inferis suscitatus. *Morales*
Esponges.

Ne putetis, Fideles, ut pluribus argumentis vobis adnit-
tar Dominicæ Resurrectionis veritatem persuadere . Post-

ipso vita mortalitatem suam tempore haud dubia nobis praesertim futura Resurrectionis argumenta: postquam dixit Apollonius suis ea, que predicta fuerant de filio hominis, esse amplepla, *Filium hominis tradidimus eum in manus hominum*, *et sic occidimus eum* (Act. 17, 17) futurumque non solum, ut occidimus eum, verum etiam, ut ille servia die resurgatur; postquam haec omnia litterarum completa fuerunt, & hac de re Apostolis, qui nihil intelligebant, omnino persuasum fuit; postquam incasinificos eorum, qui Mysterium hoc credere detinunt, nisi fenestrarum suorum accederent testimonium, videntur, quod falso fieri non posse putabant: postquam non Thomas, sed alii quoque Apostoli, quos diximus, et seorsim *Resurrectionis Iesu Christi*, illam in universo terrarum orbis predicarunt, & propter eandem tuendam mortuorum, inutile videatur tempus absumere ad probandam tatem hanc apud Christianos, qui hanc inter principios suis articulos recensent. Liquet igitur Iesum Christum ex surrexisse: sed si hoc verum est, si Dei unius opus est rurus refutare, Hominis-Dei tantum erat resurgere. Non poterat mori, ideoque nec resurgere, nisi simul etiam homo; Mortuus homo similiter resurgere non poterat, nisi simili esset & Deus; ideoque propter hanc administrationem causam unius Iesu Christi jure dicere potest: *Ego sum, & Iogorans sum, & exsurrexi.* (Ipsalm. 7.) Si vitam quoque, illam ex memet ultra relinquere, & quomodo potest habeat reliquendi eam, ita potestem habeat ille iterum accipendi. Verbo, humanitas cum Divinitate coniuncta fecit hominem Deum mortalem, & passibilem, Divinitas coniuncta cum humanitate in ipso mortis finu praecepit incorripituribilem. Si ad operandum humani generis redemptiorem, passus est ut externa causa ageretur, ut mox resurgentem; ille quoque egit, non quatenus instrumentum, sed quatenus causa principalis non in ipsis subiecto, sed in sometiposito: que privilegia nonnulli Deum unice pertinebant. *Idem.*

lum igitur mirum, si tot inter testimonia, quibus poset Iustificari humana mentes immittere fidem sua Divinitatis, illud certum elegit sua. **Resurrectionis:** non mirum, inquam, acrulit ceteris hoc testimonium; si fape, ubi operatus miracula, praecipue ne cui dicentur; & si in Transfiguratione, in qua veritas, & gloria maiestatis sua illexerit, venutum, ne discipli sui de hoc Mysterio colloquerentur, donec a morte resurgentet. **Nunquid ex agrotianum mutatione, ex elementorum mutatione, ex oculorum acie** is redditia, & mortuis vita restituta, immo etiam ex iis mirabilibus, quia in monte Thabor evenenter, inferni non poterat ipsum esse Deum? **Prefecto poterat;** verum perinde omnia hec testimonii, eti adeo ad persuadendum aptissimum, nondum sufficerent, & aliquid ulterius in hujusmodi fabitionibus requiriatur, quibus pertinacissimum quicque eas dare manus tenetur; voluit pleraque miracula sua obvios, vel potius juxta praelacionem Sancti Augustini animadversionem, voluit nihil horum in vulgo propagare, donec ipse a mortuis resurgentet, videlicet donec de parte victoriam referret, quae cetera miracula erat confirmata, & sine qua minimus carussemus suspicione. **Victori** in certissimum fuit divinitatis argumentum, quod ut ita habuimus, volebat mortalium omnium iudicio, aque luce. **Ihad infra eatis temporis saeuia prefribile,** donec ejus visitationem ad iudicium, & sublatas mortis portabat claritatem redire introduceret. (**Tersullianus.**) Ha loquendi rationes clara sunt ac tunc Doctore dignae. **Ex Moralibus Sermonibus Tomo 2.**

Videtur ante dies Resurrectionis Iesu Christi, latulisse
et effet, Deus ne, an homo? In Mundum venit eoden-
do, quo ceteri hominum filii, immo etiam pauperior
magis ope omni desitutus, quam illi; & nihilominus
ei remotissimis terris accurrit illam adoraturi. Va-
plorat ut alii hominum filii, & nihilominus vagitus
Angelorum cantici conferuntur. Per Magos curarum for-
adorantur, vagitus per Angelorum divina gaudia honorantur.
quid de illo concepit non est id, quod in illo vide-
tur; & quod videtur, non est id, quod intelligitur. Alia
liguntur, aliud videtur; aliud audiuntur, aliud animo conspi-
cuntur. Sensus, & mens in Iesu Christo nequeunt contentire;
qui alia inquiruntur mysteria, ubi alternatum & homi-
nfirmatis, & Dei virtus appareat, adeo parum cognof-
erit, quid sit, ut ipse illi qui renes scrueatur, & corda
citeretur a Petro, quid de te cogitent, & loquuntur mor-
taliis: totiusque status illius incertus est propter varietatem
scivimus, que fuerit de infra. *Nihil posse*

Necesse tam erat, ut ipse, quid esset, ostenderet, sine cognitione nisi fides potuerit institui; neque praedicari angelium; Ideoque ut se Deum esse ostenderet homini, quos mutua vicissitudine miraculorum, & infirmatumum divinorum, humanarumque misericordiarum dubitantes fecerat, quod promisi, refulixeret, sic dixit, ac de morte victoriam hanc hominum iudicio, cœlumque tenuerat. Quia in re magnum deprehendo, differimus inter
fuit.
Resposta
produxit
quis
f. 32.
genuis
tenuerat.

Nec
ut eJu
rre&ci
eret ,
esset a
& reli
: Chri
a insti
am .

Domini Nostri.

4

nium fennium nostrorum probationi; & haud agre fert nos illis habere fidem, cogitatores, utrum sit homo. Quamobrem unus ex Discipulis ejus, aliorum nomine locutus, ait, se annuntiante tantum, quod oculis suis viderant, quod auri bus audiverant, & quod manus sua de verbo vita contrae-terant. Sed in Resurrectione sua exponit victorianam suam, atque ut iam dicamus statum sive divinitatem iudicio nostro re- furgens, sicuti futuram praedixerat ad confusione inimicorum suorum. Frufra clauditur corpus ejus in sepulcro; frufra vincitur, ac involvitur sindone; frufra sepulcrum ob- gavit; frufra milites in excubis constitutiorunt; hic unus inter mortuos liber de morte triumphat, refutat; re- parat gloriam suam, quam proper falacem nostram re- liquerat ad tempus, & per hoc manefitum Divinitatis sua argumentum provocat inimicos suos atque confundit. *Ibidem.*

Novum, & admirabile! Sanctus Maximus exclamat; nam quia loquamur de Oraculis Prophetarum, de Ministerio Angelorum, de apertione scripcitorum, de frequentibus, diuturnisque conversionibus, qua Deus hic ab inferis suscitans habuit cum Apostoli suis; non video, ait, nisi solam Iudiciorum impietatem, ut illam confundam, & meam fidem confirmem. Crudelis eorum prævidentia mihi sufficit ut memet in ea fide confundam: quo maiorem diligentiam adhibuerimus ad femores custodiendos.

adibentur ad repulsi custodiunt, eo graviora mihi supeditant argumenta, ut illum inde egressum intelligam. Quo plures adhibent satellites, plures mihi testes praebent; Divina Providentia ita eorum curas, vigiliam, & memorem disponente, ut non Angeli, neque solum ejus discipuli, sed quod pluris faciendum est, ipsius etiam ianitici, litteris inviti, invicta praberent Resurrectionis ipsius argumenta. Ita est, pergit idem Pater, peculiares nobis et gaudium pro Mysteriis huius probatione habentibus, quidquid ipsi contentum fuit, ne crederemus. Nobisque perfudiebimus, factum fuisse Christum Chrysostomus ignoramus.

Quemam fuit gloria Jesu Christi momento triumphalis Resurrectionis sua? Operiter cognoscere excessum paucorum suarum, & immensam humilitatem profunditatem, ut minice res triumpfi sui gloriam intelligeremus. Triduo ante Salvator obierat, & sacram illius Corpus in tumulo quiecebat, non de mortis ejusdem veritate ambigeretur; cum summo diluculo crastina die Sabbati, quam per hujus Mysterii occasionem, diem Domini per anonomiam vocamus, sanctumque Dominicae diem, Anima Redemptoris redux ex Lymbo gloriose, ac de inferno triumphans, iterum se Sancto Corpori conjunxit, a quo divinitas nunquam recesserat, eique communicatis omnibus gloriis, ac resuscitati corporis qualitatibus, impaviditate, immortalitate, agilitate, penetrabilitate, divinum hoc corpus ita plenum, exit de sepulcro, qui allicuius opa ad lapidem amovendum indiget.

Triumphus Resurrectionis momento, omnes Angeli ac-
cesserunt illum tamquam Dominum, Regemque adoratur. Probabile est, illum eodem articulo temporis Sanctissimum parenti sua apparuisse, qua cum praeterea magis particeps existit hominum gloriam ejus, aequum erat, ut in ma-
jore gloria ipsius partem accederet. Concipimus animo,
si fieri potest, quam fuit: ineffabilis latitudo Virginis ad-
mirabilis, dum in hoc glorio stetu videt dilectissimum Fi-
lium: quibus deliciarum, consolationum, gaudiorumque tor-
rebarius sanctissima anima tunc fuerit inebriata. Interim
Anno 1572.

Sanctus Paulus variis in Epistolarum suarum locis magnum constituit nexum inter Iesu Christi Resurrectionem, & vite nostra inflationem; immo hanc ipsam resurrectionem proponit nobis tamquam exemplum nostra reparacionis. Ait enim, Confessatus sum illo per baptismum in mortem, ut quodammodo Christus forexerit a mortuis per gloriam Patris, ita & nos in novitate vita ambulemus. (Rom. 6, 5) Ad Apostoli mentem assequendam, meminireris, opus est, sicuti ets est, & mortuorum resurrectio, ita esse etiam mortem, & resurrectionem animae. Mori est vitam amittere: Corpus, & anima vitam amittunt. Refugere est iterum vim recipere: hanc corpus, & anima recipiunt.

reciperet; hanc corporis, & anima recipient: corpora per iteratum cum anima coniunctionem; anima vero per gradus reparationem. Sanctus Paulus loquitur de morte, & resurrectione nostra spirituali: & ait, sicuti nos sepulti sumus cum illo per baptismum in mortem, ut moriamur peccatis; nosque refundendum esse cum Salvatore, ut nonnam gratia vitam vivamus. Voluti proculdubio Apostolus proponere Resurrectionem Filii Dei, tamquam exemplum vita nova, quam exigit: alioquin non video quanam ratio intercedat inter Iesu Christi Resurrectionem, & nostram, nisi quod corpus nostrum, & duo verba illa *Quando Christus surrexit, ita & nos ambulemus*, palam probant, novam nostram exemplum nobis desumendum esse ex novata salvatoris vita. Neque immorbor probatur, si novam gratia vitam vixerimus, corporalem promeritorum resurrectionem, que nobis ad gloriosam immortalitatem appetit vitam. Hoc enim consequitur, & per se patet. *Pausa pro Peso. Tunc 6. sermonem.*

SUPPLEMENTUM
Ad Tractatum
DE ASCENSIONE FILII DEI.

Ascensionis Fili Dei eff. **E**cce, Auditores lectissimi, finis laborum Salvatoris Mundus dei labo- rum eius, Sanctus Bernardus appellat: etenim postquam de Celo in terram pro humana salute descendit, & postquam magnum hoc via Ihesus. **E**cce, Auditores lectissimi, finis laborum Salvatoris Mundus dei labo- rum eius, Sanctus Bernardus appellat: etenim postquam de Celo in terram pro humana salute descendit, & postquam magnum hoc via Ihesus.

Dies beata! quod Calum, quod tot feci claudum fuerat, iterum aperitur, ut adiutum prebeat homini Deo temporibus referenti de morte, ac de omnibus inferorum protestabatur. Dies triumphi! cuius pompa, & apparatu responderet Majestati Regis huius glorie ad reparanda opiprobria, & ignominias, quas propter amorem nostri subire dignatus est. Dies letitiae, & consolations! Nobis enim facit, ut & ipsi ingrediantur in eternum hoc regnum, cuius possessionem pro te, sumusque pro nobis est astitus. Ita ut si Filius ceteris in Mytilenis voluerit semper hominum utilitatem eam propria gloria coniungens, nullibi magis suam in hoc ejus consilium enierunt, quia nostra felicitas felicitatem ejus conseruans; quia ascendit in Culum, & nos illuc trahat; quia illud meritum suis ascensu est, ut nobis preberet Iesus anhelandi; & quia Apostolis videntibus illuc sublati sunt, ut eos excitare spe aliquando pervenienti. In hac spe sita est suavisima vite hujus confortatio, quam hodierna die in nobis excitare fert animus ad adipicendum Salvatoris ascendentem in Culum. Volo enim yobis locum ostendere, ubi cum illis regnatur fatus, ut ex hoc tempore atlollamus cogitationes nostras, & desideria ad beatam sedem illam, ad quam no[n] expectat. *Anthonius Sermonum in omnia argumenta.*

Dicere licet applicationem simili, & veritatem hujus Parte, quae propositi Iesu Christi Apostoli fuis, principia Regum, qui ab his in regionem longinquam accipiunt regnum, & ab eo coniunguntur, reseruit hic inventari. Salvator enim qui propter amorem quo rem dila- in Ascensione, Mytilene, in Mysterio, potest resurrectionem suam, suspendens non statum quidem, sed proprium gloriam suam locum, difficit tandem adiutorum possessionem Regi, quod sibi adquisivit, sed ea mente, ut, quod ipse secessit, nobis locum nostrum pareret; vel si misericordia, imitatus est Patriarcham Joseph, qui cum in Egyptum evocasset fratres suos, ubi aker a Rege habebatur, uberrimos Regni illius agros, ut frater in vocationem ad te, in optime loco fuisse habentes, dicebat illi Pharaon, Si mali pacto satis non est Filiu Dei non in locum Regni, glorie que loquitur, nisi nobis prima offerat subfella; id eoque ad nostram utilitatem hodie ascendit in Culum, quemadmodum eundem ob secum inde discenderat; etenim, ut yobis nostrum certius fiat, ac in dubio non revocandum, nos in illius persona Celi positionem recipimus, quod Sanctus Leo testatur; illius ascensio est elevatio nostra, & quo ingressum est Caput, corpus quoque ius habet illud sequendum. *Auctor Sermonum in omnia argumenta.*

Credere placet cum Sancto Augustino, cum hoc Mysterium carceris sit pugna, vel ut ipse ait spes nostra sacramentum, fides vita Salvatoris historicos credidisse, ad hanc non nobis virtutem ciedant, satis esse simpliciter, & sine fuso dicere. Denique hic homo-Deus adest humiliatus in ortu suo, adeo exigitus in vita, & tunc tamquam contumeliam affectus in morte, ascendit in Culos, fides ad dexteram Patris. Utique procul dubio, nihil ultra requirunt, seu ad sublimiorum in nobis exciter idea divinitatis, & glorie Iesu Christi in hoc Mysterio, seu, ut nobis inspiciunt auxiliis fensus humiliis confidenter ad initium Capitis hujus ascendentem in Culum ad locum suum quidem ostendunt, nostrum vero nobis preparandum. *Ex Meritibus Sermonibus T. 5, pars. 1.*

Si Iesu Christi ascensio in Culum, ubi fides ad dexteram Patris, nonne ascendi, ut nos doceat, se illuc ferri, ut debet, yobis se in lucis auctoritate, per nos, illi affectu, ad possestionem hujus objecti omnibus cordis nostri votis? & aliud quilibet quarere, idem esse nihil sperare? Nihil sperare, si dicunt nobis illi ascende preparatur feliciter, cum defiliat illis; nonne hoc nobis dicunt, ut intelligamus, que jura nobis conferat ad hanc gloriam, quia nobis abiciamus illam indisponsi? Desperantes. Denique si queritur eo, quod non sciscitamus ab illo quo vadat, cum iam alcentur est; nonne queritur, ut admodum, spem suas regulas habere? quibundam legibus obnoxiam effice, citra, vel ultra quas effectu indisponsi? *Pater Crofts in Ascensioni, & Rector quidam autor.*

In gloriose Ascensione Fili Dei, nobis re adiutum integrum cognoscendis est terminus ad quem nobis est contendendum. Cetum videlicet. Extrema illa die, qua tandem terram reliquerit confiteratur, omnes coegerit Discipulos suos, volvique ut omnes illum videbent ex hoc mundo abeantem, & ascendentem ad Patrem suum. Quid illis significatur erat hoc factum? Principis ejus finis erat: illos de magna hac veritate persuadere; nempe posse quam certum annorum numerum in hac vita mortali transfigurare, stadium nostrum in Celo absolvendum esse, & ex hoc etiam praesenti tempore silic omnes co-

gitationes, ac spes nostras esse convertendas. Ad id frequentia illis tradiderat dogmata, verumtamen non nisi leviter hoc illis persuasum esse videbatur; ideoque illis inspectantibus ad calestem illam efferi mansionem, ad quam illos vocabat. Ad hoc spectaculum omnia eorum dubia evanerunt. Quidquid illis dixerat de Regno Dei, alte in eorum memoria manut insum; scilicet hoc regnum vere patriam esse illius; destinatas eorum singulis fedes, & se illis ire ad eas praparandas. Sibi praecedendum esse quatenus capiti: illos vero, quatenus membra deinceps subsecutos: id eoque se illis in terra reliquerunt tamquam in loco transiit, ubi se respicie debent tamquam advenas, & inquinilos. Hoc omnes cogitationes in ipsis excitare sunt; eoque ita afferuntur, ut illi perfectum Mundi contentum conceperint, in posterum nihil unquam sollicito quaverint, nisi ea quod ad vitam alteram spectant, cujus certissimum pignus habeant in Domini sui & Institutoris persona. Hoc omnia non ad nos minus, quam ad illos pertinent, & quidquid illis Salvator promittit, hoc nobis quoque policeatur. In Culum igitur omnis spes, & expectatio nostra debet contendere, neque aliis est terminus, quem nobis proponere debeamus. *Pater Bourdaine in spiritualibus recessibus.*

Potentissima discipluli otiosi esse, & nullo in discrimine habere adeo magnificum apoteosis, in qua Calum terra, lumen, veteris, novaque legis iusti, Angeli, & homines, viventes, & mortui, Ecclesia, & Synagoga simul conseruant ad commendandam divini triumpchi divinitatem? Verum filii, ubi cogitant, se non amplius viros esse adeo bonum Magistrum, cujus adspicere tota era eorum consolatio, ac avis, inter armatas ex illi ful, acris dolore percos, exclamante: Quoniam ex iusta nostra, Deus cordium nostrorum, cum uita nostra gloriam, quam nullus casus, nulla mutatio illis eriperetur, tamquam congeriem bonorum omnium, ubi nihil illis est defutrum, & ubi penitus erant fatigandi. Fidei consilium est, ipsa die, qua ab illis discessit, iterum illis has cogitationes impulsive, eisque infusa promissa sua confirmata; ita ut postquam nubes lucidae illum eorum surripuer oculis, perficeretur adhuc in monte, non valentes oculos a Calo amovere, neque in terram demittere. Adeo capiti erant specie beatus illius mansio, quam nondum videbant, cujus tamen regulet habebant mentem, & que illis cura sua dignissima videbatur. *Pater Bourdaine in recessibus spiritualibus.*

Hodiernam tantum die, Sanctus Augustinus inquit, inter humanum naturam, & verbum perfecta adeat iurium, & gloriae communicatio; hodie tantum cognoscere possumus in una, eademque persona Dei, hominique simili Sacramenta: naturam divinam, qua atollit ad altissimum Calorum fastigium humanam; & naturam humanam, qua in Culum a divina sublatia fedet ad dexteram Dei. Utraque contulerunt, ut subficerent Salvatorem supplicis non ipso debitis; utraque hodie confluent ad illum extollendum in eum honoris locum, qui illi debetur. Si Deus tantum suffit, se fesse subficerit non potuisse; si suffit homo tantum, non potuisse ascendere. Humanitas dederat Divinitati corpus mortale, & passibile; cumque Divinitas illi per resurrectionem dederit corpus immortale, & impassibile humanitatem, cogit Calos, ut fesse inclinarent illum triumphantem excepturi. Ecce, Christiani, qui post Sanctum Paulum, loco gloriarum Christi consummatum, post Sanctum Bernardum terminum laborum, utique itinerum ejus, post Sanctum Augustinum, fructum infinitorum meritorum illius, post Sanctum Ambrosium remuneracionem humiliacionum, & dolorum ejus; post Sanctum Justini, Arnobium, Sanctum Leonem, Patriarche omnes argumentum Divinitatis, apologiae vita, mortisque ipsius, & ut illi docent, generale, & decrictorum responsum in omnibus, que ejus inimici in eum objicerent poterunt. Menterum eorum quado assequimini. *Elogia Sandorum. Tomo 2.*

Ordinum hunc divina instituti sapientia in natura, ut omnia suum ordinem teneant juxta efflentis spissitudinem. Ita in Mundo collocavit Calos super terram, spiritum supra corpus, Angelum super hominem: verum hanc etiam normam servat ad ungues ejus iustitia in remuneracionibus suis, efficaciter, ut naturae ordo cedar ordini gratiae, & conditionis privilegii merito virtutis. Quapropter mirari non debet, si Deus ad offendendam magnificientiam suam in remunerandis meritis humanitatis Sancte Domini, hodierna die terram super Culum attollit, & corpus super omnes Spiritus; & deum celiat ordinis iustitia in remunerando maximam humiliacionem omnium, que unquam extiterit altissimo gloria gradu, & Salvatoris exanimacione usque ad terra centrum per illius exaltationem ad altissimum Calorum fastigium: *Ascensio super omnes Calos.* *Auctor Sermonum in omnia argumenta.*

Excute ex animabus vestris mortis timorem: cogitate Idem sequentiam scio haec Apostoli verba Crucem figere quibusdam Theologis, quinam sit locus hic adeo elevatus, quia intra Mundi huius ambitum contineri nequaquam posse videatur; & Sanctus Thomas credit, hunc re vera esse super Calos, omnes in infinitis spatibus, que Dei solum immensitate repleta sunt, & quia sub pedibus subfratrum habent altissimum Empyreum supercium & quidquid in universo continentur. Ita ille, qui per prodigium adiunctionis, & humiliacionis non invenierat in terra, ubi caput reclinaret, *Filius hominis non habet ubi caput reclinet, motus.*

Equidem scio haec Apostoli verba Crucem figere quibusdam Theologis, quinam sit locus hic adeo elevatus, quia intra Mundi huius ambitum contineri nequaquam posse videatur; & Sanctus Thomas credit, hunc re vera esse super Calos, omnes in infinitis spatibus, que Dei solum immensitate repleta sunt, & quia sub pedibus subfratrum habent altissimum Empyreum supercium & quidquid in universo continentur. Ita ille, qui per prodigium adiunctionis, & humiliacionis non invenierat in terra, ubi caput reclinaret, *Filius hominis non habet ubi caput reclinet, motus.*